

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 93/2025
25.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Ђурица, председника већа, Јасминке Обућина, Јасмине Стаменковић, Владиславе Милићевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стефан Богдановић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Предраг Томовић, адвокат из ..., ради искључења члана привредног друштва, вредност предмета спора 10.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 610/24 од 30.10.2024. године, у седници одржаној дана 25.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 610/24 од 30.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 610/24 од 30.10.2024. године одбијена је жалба туженог, као неоснована и потврђена пресуда Привредног суда у Нишу П 180/23 од 02.11.2023. године, којом је тужени искључен из привредног друштва Предузеће за изградњу, трговину, увоз, извоз, производњу и услуге „SPREG INVESTMENTS” д.о.о. Ниш, чиме му престаје својство члана тог привредног друштва и обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 62.300,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију дана 17.12.2024. године, а 20.12.2024. године суштински је поднео допуну ревизије, при чему се у ревизији од 17.12.2024. године позвао на одредбе члана 404. ЗПП, наводећи да ревизију изјављује због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11...10/23 – др. закон) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни суд оцени да је потребно ради разматрања правних

питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије, сходно ставу 2. исте одредбе, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

У овом спору правноснажно је усвојен тужбени захтев за искључење туженог из привредног друштва чиме му је престало својство члана друштва. Према становишту нижестепених судова тужени је, као законски заступник привредног друштва, тј. лице које има посебну дужност према друштву, давањем овлашћења адвокату да предузме радњу повлачења жалбе у име друштва у поступку П 276/17 који се водио пред Привредним судом у Нишу, предузео радњу која по свом карактеру представља радњу у којој постоји лични интерес, а за коју није прибавио одобрење према одредби члана 65. и 66. Закона о привредним друштвима, при чему је повредио и дужност избегавања сукоба интереса прописану одредбом члана 69. истог закона. Даље, у поступку пред Привредним судом у Нишу П 306/22 по тужби привредног друштва против именованог туженог ради иселења и предаје непокретности исти је предметни поступак окончао повлачењем тужбе, јер је тужени истовремено и законски заступник тог привредног друштва. Тужени, након што је стекао ово својство, давањем овлашћења адвокату да предузме радњу повлачења тужбе у име друштва, својим радњама није извршио посебне дужности према друштву прописане законом, јер је у том поступку дошло до директног сукоба личног интереса туженог и друштва. Наиме, тужени је, према закључку нижестепених судова, поступио супротно одредби чл. 214. Закона о привредним друштвима, јер је постојала његова обавеза да искључи своје право гласа када се одлучује о питањима у којима постоји лични интерес. Поступио је и супротно одредби члана 222. ЗПД, јер наведена одредба прописује да директор не може издати пуномоћје за заступање нити заступати друштво у спору у коме је супротна страна он или са њим повезано лице. Повлачењем тужбе у наведеном поступку тужени је према друштву проузроковао штету која се огледа у немогућности коришћења непокретности чија је предаја тужбом тражена, те евентуалној користи коју би друштво остваривало њеним коришћењем у случају успеха у спору.

Ревизија изјављена по основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку може се изјавити искључиво због погрешне примене материјалног права која је такве природе да изискује ново тумачење права, разматрање правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе уколико је судска пракса о предметном правном питању неуједначена. Суштински, ревидент износи своје виђење чињеничноправних појединости конкретног случаја, што се не може прихватити као релевантан основ да се дозволи одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној. Указивање на релативно битне повреде одредаба парничног поступка, а посебно одредбе које су учињене пред првостепеним судом у смислу означања вредности предмета спора, такође, није релевантно, с обзиром на то да се посебна ревизија не може изјавити из разлога релативно битних повреда парничног поступка како учињених пред првостепеним, тако ни пред другостепеним судом. Посебна ревизија служи као изузетно и крајње правно средство, чији циљ није да се преиспитују правноснажне пресуде сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од

посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из 404. став 1. Закона о парничном поступку. Ревидент не наводи ниједну судску одлуку која би се заснивала на истој или сличној чињеничноправној ситуацији у прилог неуједначености судске праксе, па нема потребе за уједначавањем судске праксе. Не постоји потреба ни за разматрањем питања од општег интереса, питања у интересу равноправности грађана, нити за новим тумачењем права.

Како се ревизијом туженог не указује на правно релевантне разлоге за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, нити су испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку да би се дозволило одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 ... 10/23 – др. закон) и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 17.03.2023. године. Вредност предмета спора ревизијом побијаног дела износи 10.000,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, ако не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Ставом 3. истог члана прописано је да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео, не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2).

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП је прописано да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, Врховни суд налази да изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога применом члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа - судија
Татјана Ђурица,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић